

Japaners hebben hun tegenstanders schromelijk overschat en bleken op het moment dat de galieerde op stoom waren gekomen, aan ernstige overstrecth te leiden, in feite veel te veel, met veel te groot stuk taart te hebben afgesneden en dat eigenlijk niet op tijd naar binnen te kunnen werken.

Het is wel awesome dat jullie mij horen.

Wij zijn begonnen vorige keer met het boek van Palkenadie.

Ja, ik heb vandaag ook weer een uitgebreide portie in voorraad.

Ja, mooi, want voor de mensen die dat de eerste keer horen moeten we dat misschien even uitleggen.

Palkenadie is een historicus, ongeveer dezelfde leeftijd als dat jij hebt toch?

Ja, het blijkt twee jaar jonger te zijn.

Twee jaar jonger.

Kun je dat merken hoor?

Een beetje...

Houd dat om, dat is toch kompetgebrekenzummer.

Nou, en in verschillende boeken geschreven hebben we al gehad over de opkomst en de ondergang van powermachten, supermachten.

En nu heb jij eigenlijk verschillende boeken of hoofdstukken, sorry, één boek met verschillende hoofdstukken die je toeligt.

Engineers of Victory, zo heet dat boek eigenlijk en dat werd mij aangrijkt door een goede kennis voor mij.

Ik moet zeggen dat ik Palkenadie kan nooit van gehoord dat hij zijn hartstikke leuk boek en verdompt het is een hartstikke leuk boek.

En de allerlei opzicht is het eigenlijk leuker dan Rise and Fall of the Gate Powers, omdat het veel minder pretentius is.

Omdat het heel concreet de situaties beschrijft, die bovendien heel concreet passen in het hele verhaal van de Tweede Wereldoorlog.

Of ik het uiteindelijk met hem eens ben over de afloop van de Tweede Wereldoorlog is vers twee. Maar het zijn stuk voor stuk heel interessante beschouwingen over specifieke problemen die zich tijdens die oorlog voordelen.

En wat hebben we vorige keer gedaan, het verbijsterende succes van de Duits-Pansen-divisies, wat je daar precies aan zou kunnen doen.

Vandaag zullen we het hebben over Japan en wat aan Japan moest worden gedaan.

Hoe de Amerikanen er te slotten eigenlijk in een relatief hoog tempo de Japaners verbijsterend effectief verslagen hebben.

En dan komen er nog een aantal andere zaken.

Zien dat ik daartussen door nog een stukje kunst ga doen, dat weet ik niet precies ook een beetje afhankelijk van wat voor tijd ik aan kan spenderen.

Want ik heb ondertussen dat hele boek gelezen van die engineers of victory.

Oh, ik had ook een lijstje gemaakt van de boeken die ik zou aanbevelen.

Oh ja, heb ik niet meegebracht.

Hij doet dat de volgende keer wel.

Want er is wel veel vraag naar van mensen die zeggen van, laat die boeken nou zien.

Wat ik wel graag wil weten is, want ik heb met name in de vakantie, heb ik allerlei detectors en thrillers gelezen.
En zo mag ervan, vond ik hartstikke spullen.
Maar ik weet niet of mensen zitten te wachten op adviezen over dit soort van oppervlakkige kosten.
Nou ja, het kunnen ze even aangeven. Laat het mij even horen.
Ja, laat ze het even weten of ik een hele aantal titels waar ze voorlopig mee vooruit kunnen.
Ja, wat ik vond in het dan, en vanaf het algemeen het niveau eigenlijk verrassend.
Hoog juist ook van die, wat mijn grootmoeder altijd piffel noemt.
Dit is oppervlakkige.
Mijn grootmoeder laatst alleen maar Engelse detectors of Shakespeare 1 van de 2.
En die andere boeken van Palkennedy die we al besproken hebben, die kun je terug luisteren.
Dus The Rise of Fall, die is terug te luisteren.
En ook dus dat eerste hoofdstuk over die Panzer-divisies kun je ook terug luisteren.
Dan gaan we nu Japan doen, alleen ga ik eerst even naar de WC.
Dat is goed, dat ik toch voor de deur sta kan dat wel.
Het is jammer dat jouw burens klaar zijn met de verbouwing, want toen stond er nog zo'n piskeet voor de deur.
Had je daar ook op kunnen staan?
Ja, dat zou ik nooit gebouwd gemaakt.
Die dingen stinken ook altijd de norm.
Ja, die drollen drijven daar nog in rond als die.
Nee, in het park staat er wel eens één voor de zomen.
En dat ding, dat raakt je alle 50 meter afstand.
Ja, echt, en je moet echt wel heel erg nodig worden met je droom.
Ik ben in 3 minuten weer terug.
Doe rustig aan.
Nou, dan vertel ik ondertussen eventjes dat je deze podcast ook kunt volgen in je podcast-app.
Dat doe je heel simpel door je te abonneren.
Je kunt op het plusje klikken of op volgen.
En het aardige daaraan is dat je nieuwe afleveringen, zoals deze afleveringen over historische onderwerpen,
dan als eerste te zien krijgt in je podcast-feed.
Hoef jij er maar niks voor te doen?
Hij verschijnt vanzelf en dan kun je meteen lekker luisteren.
Check dus eventjes of je al geabonneerd bent op deze podcast.
Dat doe je heel makkelijk in de app waar je op dit moment luistert.
Juist.
Even kijken waar we hebben gebleven bij Japan.
Want daar heeft hij ook een heel hoogste kopen.
Ook daar is de vraag.
Na de grote Japanse veroveringen.
Hoe moesten de Amerikanen dat aanpakken?
En dat hebben ze in feiten op een hele efficiënte en deelsverassende wijze aangepakt.
Dat probleem maar is even Japan.

Japan ontwikkelde in de loop van de jaren 30 imperiale ambities.
En dat begon al met het Moekten incident in de vroege jaren 30.
In 37 beginnen ze ik aan een veroveringscampagne in China.
Eerder al hadden ze vermoosdaten, wat we tegenwoordig Taiwan noemen.
Hadden ze veroverd en ook het Koreaans schiereiland.
Kortom ze dachten Japan moet ook een imperium worden.
Net als de grote Europese mogentredenen.
Een imperium hebben dat willen wij ook graag.
37 begint de verovering van China.
Grote delen van China.
Wat vangt met veel geweld gepaard gaat.
Dan breekt de oorlog in Europa uit.
En dat stelt ze in staat om in 1940 in feite Frans Indochina te veroveren.
En dan trekken ze ook maar even door.
En dan komt er slot ook Nederlands Indië.
Hier komt ook op het programma te staan, Singapore ook.
En niet waar dat wordt pas afgesloten met Pearl Harbor.
Waarbij vier grote Japanse vliegtuigschepen via een noordelijke route richting Pearl Harbor gaan.
En daar het groot deel van de Amerikaanse slagvloot tot zinken brengen.
Gek genoeg waren er twee grote vliegtuigschepen die de Amerikaner daar hadden.
Die waren buiten gehad, dus die zijn niet getroffen.
De Lexington en de Yorktownen hebben daarna ook in de begin van die oorlog van Japan.
Met de Amerikaner een belangrijke rol gespeeld.
Maar laten even je gedachten gaan over hoe de situatie nu in feite is.
De Japanse hebben grote delen van China veroverd.
De Japanse hebben in feite heel Zuid-Oost-Azië, inclusief uit Nederlands Indië.
Hebben ze veroverd en ze hebben bovendien de Amerikaanse Pacific Fleet een enorme slag toegebracht.
Dachten zij dat bleek achteraf allemaal nog al mee te vallen.
De haven in Pearl Harbor is ondiep.
Die schepen waren eigenlijk gewoon op de bodem, op de ondiepe bodem vast komen te zitten.
Een groot deel van is gewoon weer opgekallegad en heeft verder in de oorlog dienst gedaan.
Ik geloof dat er maar één is die echt onder water is gebleven.
Het vrak, dat kun je nu ook nog gaan bezichtigen, dacht dat dat de Arizona was.
Maar als je even nadenkt over wat voor situatie was ontstaan, dan kun je je meteen naar vragen stellen.
Wat zouden de Amerikanen moeten gaan doen om Japan te verslaan?
Want dat natuurlijk na Pearl Harbor in feite een overval zonder oorlogsverklaring.
Dat was natuurlijk iets wat de Amerikanen absoluut niet over hun kant konden laten gaan.
Maar ze beschikten nog helemaal niet over een strijdmacht die eventueel effectief zou kunnen openreden in de Pacific.
En ze hadden niet alleen geen effectieve strijdmacht, maar in feite was een deel van hun vloot was vores beschadigd geraakt.
Gelukkig niet die twee grote vliegtuigschepen.

Dus wat te doen? Wat was de beste strategie om de Japanners aan te pakken?

Ik moet bij voorbaat bij zeggen dat, laten we zeggen, de macroeconomisch de verenigd staat in veel grotere partijen waren dan de Japanners.

Ik denk dat de Amerikaanse economie er toch al zes keer zo groot was als de Japanse economie. Maar de Japanners hadden gedacht, als we nou een enorme klap uitdelen aan het begin, dan zullen die Amerikanen die toch, ja, die hebben al het jazz muziek en die maken feesten en die zijn een beetje slappelingen toch.

Die die, nou ja, wat dit type van landen altijd, voorkeur van Poeten ook wil het westeren dan mijn slappelingen en zo.

Ja, beduifig is ze zich in het algemeen altijd in, zo ook nu, maar dat was het idee van de Japanners. We hebben zo'n klap uitgedeeld dat de Amerikanen zullen ons wel laten zitten hier in het oostelijke deel, sorry, in het westelijke deel van de Pacific.

En dan moet je dus de vraag stellen, de Amerikanen waren vagme plan om Japan te verslaan.

Hoe dan? Wat is dan in principe de beste strategie?

En er waren verschillende mogelijkheden die je zou de Japanners via China aan kunnen vallen.

Ja, dat zei je over nadenken als logistieke gigantische probleem moet houden, de Amerikanen daar wapens krijgen.

Je zou die aan Japanners kunnen aanvallen, laten we zeggen via Zuid-Oost-Azië, zeg vanuit, bijvoorbeeld Nederlands, Indië,

openvierend omhoog naar Malijzingen en dan even via dit Chinese kustgebied richting Japan, ook nog een straat erin,

maar ook logistiek, een ontzettend lastig probleem, in feite.

Dus dat lag ook niet voor de hand, vooral omdat het natuurlijk ook Amerimboe was, eh, allemaal tropisch, tropisch oerbos.

Dan denk ik in veel minder maanden, maar toen was dat wel het geval.

Dan kon je nog, in feite, aanvallen via een soort van Zuid-ooselijke groeten in de Pacific, zeg maar, via New Guinea,

en dan omhoog door, als je even omhoogsteekt, via de Filippijnen.

Daar was MacArthur, een bekende Amerikaanse generaal, die was uit de Filippijnen verjaagd door de Japanse aanval,

en die had al eens gezegd, ik kom ooit weer terug, en er, dus daar was de impuls om het te doen via New Guinea,

en daarna dan, als New Guinea veroverd was, en de diverse eilanden die daar liggen, niet waar, via de Filippijnen.

Maar te slot hebben de Amerikanen heel iets anders gedaan.

De Amerikanen hebben namelijk, eh, op zichzelf een geweldige vondst, lijkt mij althans, zeker als je traditioneel militair denkt,

zeiden van Amerikanen hebben besloten om eigenlijk, via een hele reeks van eilanden in de Pacific, rechtdoor te gaan naar de Marijana-eilanden, want de mensen even op de kaart opzoeken.

De Marijana-eilanden is een boog van vulkanische eilanden, iets ten oosten van de Filippijnen.

Want dan zouden we vanaf de Marijana eventueel Japan kunnen bombarderen, al is dat nog een heel eind vlier.

En dat is ook de weg die ze ter slotte gekozen hebben, maar je ziet dat ze in de eerste twee jaar van dat conflict

eigenlijk gehandicapt zijn, doordat hun slagvlood grote deels opgeknapt moest worden. Op een goed moment is er een situatie waarin de Amerikanen nog maar beschikken over één vliegdekschip.

Begin van 43. Overigens is dan, zeg maar, de Japanse aanvalsscholf die is wel opgehouden. En dat komt door de slag in de Korralzee, dat was een beetje een, hoe moet je dat zeggen, een gelijk spel.

En de slag bij Midway, waar daar Japanse gigantische schade hadden opgelopen. Dus die Japanse aanvalsscholf, die was wel klaar, maar de tegenaanval die maar niet op zich wacht is simpel.

Waarom dat Amerika, hoe zal ik dat zeggen, gemobiliseerd moest worden?

Want je kunt niet volgende week, en dat is wat ze gedaan hebben.

En dan zie je eigenlijk dat ze een soort productiewonder voltrekken, wat ik zei.

Begin 43 hadden ze één vliegdekschip.

En aan het eind van 43 hadden ze zes grote vliegdekschepen van een heel nieuw en revolutionair ontwerp.

En plus bovendien een hele reeks van kleinere ondersteunende vliegdekschepen.

En ze beginnen eigenlijk, je kunt zeggen dat de aanval op Japan en die aanval via die ijde diverse eilandengroepen in de stille oceaan, dat is allemaal afhankelijk van die wat zij een carriergroep noemde.

Is dat een groot vliegdekschip ondersteund door Kruis, de topé de Bootjarne, eigenlijk functionerend als een geversenheid?

Daarin eigenlijk is dat nog steeds de kern van de Amerikaanse marine, carriergroepen, grote carriergroepen, en dat geldt ook nu in feite.

En de Japaners hadden dit niet verwacht?

Ja, nou niet in deze omvang, wat zou het zo zijn.

De Japaners hadden in Midway wel vier grote vliegdekschepen verloren.

Dat is een hele wonderlijke slag.

Ze hadden nou niet ingaan op wat voor wonderlijke tactische gebeurtenisje gedaan.

Zeg, daar hebben we vertrokken, maar daar hadden de Japaners wel een enorme klap opgelopen.

En de Japaners hadden natuurlijk wel allerlei nieuw dingen gebouwd, maar hadden lang niet het productievermogen waarover de Amerikaner beschikten.

En uiteindelijk heeft dus Amerika besloten om weliswaar al die mogelijke aanvalsroutes enigszins open te houden.

Zo wat daar zouden we druk op kunnen zetten.

Al was het waarom de Japaners af te leiden natuurlijk,

want je moet je voorstellen dat het overgrote deel van het Japanse lezen op een van zich in China.

En eigenlijk niet op de waarwel waar Japanse bezetters op die diverse eilanden, die zouden moesten ook veroverd worden.

En je kunt dan eigenlijk zien, eerst krijg je de Gilbert eilanden, dan krijg je de Marshall eilanden, en tot slot krijg je de Marianen.

En aan van klik hebben de Amerikaner grote verliesingen leden bij het veroveren van die eilanden.

En van alle eerste eilanden die ze aanpakken, eilanden wat ook kwaaf met ik er niets voorstelde, daar gingen eigenlijk alles mis en er vallen dan duizend doden en daar waren ze wel geschokt door. Maar ze moesten ook eigenlijk leren hoe ze in principe die eilanden het beste konden veroveren.

Tegelijkertijd doen ze ook wel dingen, dus laten we zeggen via die zuidooslijke route die ik heb aangegeven.

Maar de slottebesluit is de hoofdgoede via rechtdoor, niet waar niet naar school en kantoor, maar door de Pacific Heen naar die Marianen eilanden.

En dan met name, ik geloof de zuidelijke drie, dat is Guam, Sampan en Tinian.

Tinian is ook weer een piepklein eiland, een vakantisch eiland, maar heel vlak.

En daar hebben ze een hele reken van grote vliegvelden aangelegd.

Maar nu was aan de orde hoe moet je dan Japan bombarderen, dat is nog een hele afstand en bij een dienst zit je natuurlijk nog met het probleem.

Moet je bang zijn voor Japanse aanvalsvliegtuigen, zoals dat ook het geval was geweest in Duitsland.

Dat wordt eigenlijk na mate die oorlog voordat in toenemende mate valt die Japanse dreiging weg.

Japanse had over zijn voortreffelijk moderne vliegtuig dus hier ook,

maar de Japaners kregen al heel snel te maken met een probleem waar ook de Duitsers mee worstelden namelijk gebrek aan getrainde piloten.

Want er vielen natuurlijk, en ze hadden steeds de vliegtuig vliegtuig uit de luchtzaak, maar zeggen we er niets groter in.

Meestal ging dan ook de piloot daarbij verloren en gek genoeg de Amerikaan hadden hier de teveel getrainde piloten dan de weinige getrainde piloten,

maar zowel Duitsland als Japan hebben steeds te maken gehaald met een tekort aan getrainde piloten.

Wat deels ook veroorzaakt werd door het feit dat ze te weinig toestellen hadden om die mensen langdurige getraining aan te bieden.

Dus het werd allemaal haastwerk waardoor ze in principe minder competent waren dan de Amerikaanse piloten.

En hoe gingen ze Japan bombarderen?

Nee, laat ik eerst iets zeggen over die vliegtuigen, die vliegdeckschrepen, want die werden bovendien uitgerust met een nieuw toestel,

wat ook in de zeer grote aantallen gebouwd is in de Tweede Wereldtoller, en dat was de Hellcat.

Vraag je naam voor een toestel, als je het plaatje bekijkt van de Hellcat, dat is een...

Hoe zal ik dat nu eens zeggen? Op zijn Engels is het een sturdy plane, het ziet er solide uit, het ziet er niet.

Het is één van de meest minst blitzogende geversvliegtuigen die ik zo eentje of drie zou kunnen verzinnen,

vergelijken met een Spitfire, bijvoorbeeld zeg je, nou, ik vind die Hellcat een beetje een lopend ding eigenlijk.

Maar ze bleken enorm sonide te zijn, dat ze ooit in Hellcat terugkomen die 200 kogelgaten in de Rompant en die toch kennelijk nog kon vliegen.

En die Hellcat was dus in de strijd tegen de Japanse vliegtuigen, bleek die enorm effectief te zijn.

Die Hellcats hebben duizenden Japanse jagers neergeschoten, ik geloof meer dan vijfduizend en daarbij zelf maar 250 of 260 Hellcats te betreuren gehad.

Maar nu de kwestie natuurlijk van het bombarderen, hoe gaan we dat doen?

En eigenlijk hadden ze al vanaf de laatste jaren 30 een ontwerp gemaakt voor een soort superbomberwerpen.

En dat werd de B29, volgens Kennedy een wonderwapen.

En het, nou ja, achteraf denk je van acht valt allemaal wel mee, maar daar kwam dat natuurlijk toen was het nieuw.

Waarom vond hij dat eigenlijk?

Nou, omdat het toch wel een bomberwerpen was met unieke eigenschappen.

Ik weet niet of je ooit je plaatje hebt gezien van de B17, Amerikaanse bomberwerpen, dat is wel een vrij groot ruimt, oogend ding.

Een mier die nu besloot heeft om over mijn hand te lopen, hij is een totale verwarming geraakt.

Ja, ik heb hem weg moeten blazen dames en heren.

Het lijkt je toch af zo'n beetje wat wat verduwend nerveus over je hand heen rendt.

Nou ja, de B29 was twee keer zo zwaar als een B17.

En dat niet alleen, hij kon op, wat is het, de 35.000 voet vliegen, dus reken maar even uit voor het gemaakt maken waar de 36.000 van is op 12 kilometer hoogt.

Een beetje zoals moderne verkeersvliegtuigen vliegen, maar goed, je hebt straal naartoe dat het allemaal anders geworden.

Maar de B29 kon ook op die hoogte vliegen en boondien met snelheden ver boven de 500 kilometer per uur.

Met als gevoel dat ze feitelijk onquestbaar waren voor lauwen afwegerscut en boondien ook voor Japanse jarers.

Ze hoefden eigenlijk nauwelijks begeleid te worden, ze zijn ook wel begeleid door die P51-mustang, maar echt nodig was dat de feiten niet.

Dus zodra de Marijanen veroverd waren, dat zal zijn geweest hoe je ergens eind 1944, begin 1945, kunnen de Amerikanen eigenlijk minder of meer zonder onquestbaar Japanbombardeer, en dat hebben ze ook gedaan.

Alle grote Japanse steden zijn in principe weggebombardeerd met als treurig hoogtepunt het vuurbombardement op Tokio in maart 1945.

Daarbij vallen dan terslotte 130.000 dood, maar je kunt rustig stellen vanaf Japan is dan al volstrekt kansloos.

En de Amerikanen hebben toch wel een heel origineel antwoord verzonnen op die logistieke problemen die ze via

al die andere potentiële aanvalsroutes zouden moeten overwinnen.

Daar zouden ook veel meer grotere groepen bij betrokken moeten zijn dan ze nu bij dat, zoals dat heet, de islandhopping in de Pacific.

Maar daarvoor hadden ze dus en de constructie in no-time van een reeksgrote vliegdecksrepenode, en de constructie van die B29, die toen een soort superbombewerpen was, echt een metrekkelijk uniek toestel.

He, maar daarna hebben ze nog veel grotere bombewerpen gebouwd.

Misschien is het leuk dat we, ja, ik weet niet, dit is natuurlijk, dit is waarschijnlijk maar voor een klein deel van ons huister- en publiek,

maar die Amerikaanse bombewerpen, dat is wel een vrij komieke geschiedenis in die zin, dat ze steeds groter en duurder worden en terslotte ook technologisch extreem gecompliceerd.

Terwijl je wel eens de indergap dat eigenlijk de moderne bombewerpen helemaal geen nuttige functie meer heeft bij eventuele oorlogvoering.

Maar goed, misschien kunnen we dat een keer doen.

Wel geen vraag erover, was het doordat die groter werd, werd die daardoor ook beter en

effectiever?

Ja, hij was heel effectief als het gaat om bommen last, om het te brengen van groot hoeveelheden bommen naar Japan.

Op een wijze die voor de Japaners feitelijk niet te bestrijden viel, was die erg effectief.

Ik moet er wel bij zeggen, ze hebben eigenlijk vanaf het allereerste moment met de B29 motorische problemen gehad.

Eigenlijk was de B29 zo groot en zwaar dat hij enorm moeite had om los te komen van de groter, om het nog maar zo te zeggen.

Het is meer omdat de motor die ze daarvoor voorzien hadden, die bleek eigenlijk kwetsbaar.

We hadden altijd problemen mee, dat was een motor van de Ferrari-fabriek, WRI-GAT-fabriek en Pas na A.

Afloop van de oorlog komt er voor de B29 een echte geschikte en zeer betrouwbaar en krachtige motor ter beschikking.

Maar eigenlijk was de bommenwerpen dus te groot en het is waar voor de motoren die voor die bommenwerpen voorzien waren.

En ze verongelukten nog wel eens een enkele maal, als ze niet, ik begreep uit het verhaal, dat de eerste tientallen seconden dat een B29 los kwam van de grond, dat dat wel een worsteling was en dat dat toch wel eens een kindje mis ging.

Er zijn veel meer B29s verongelukt door technische problemen, die worsteling bij de start, motorische problemen,

die dan door het afwegerschut of door het optreden van de Japaners, dat was meer waarom je eigen gebreken die leiden tot problemen zijn,

daar duizenden gebouwd overens, maar die de bommenwerpen die erna komen,

vooral als je plaatjes ziet met van een B17 en dan een B29 en dan die nieuwe, dat was een konverbommenwerper, dat is wel heel opmerkelijk.

Echt een gigantisch ding, met duelschoenen bovendien, en dan krijg je de toestel wat ze vijfde nog steeds gaan gebruiken, de B52.

Maar het is een heel andere propositie die, dat is met straalmotoren en zo, straalmotoren als enzo, misschien moet ik dat toch ook nog iets over zeggen over straalmotoren, dat je eigenlijk zonder al te grote risico's

naar de fijne staat kunt vliegen, daar hebben we voor een belang gedeelte aan de moderne straalmotoren te danken,

want daar gaan namelijk allerlei dingen niet op en neer, maar die draaien alleen, maar dat scheelt al zo enorm,

want ja, ik geloof dat die motor van die B29, dat wij ze in zoveel problemen mee hadden,

dat was een 28 cilinder motor, met een inhoud van 70 liter, en ook een hele complexe constructie,

en de mensen moeten maar eens even opzoeken hoe dat ding eruit zag, maar je voelt al aan je water, dat is toeringsgevoelig, dat is gewoon een lastige propositie om dat ding op grote straal draaiende te houden.

En ook, nou ja, de B52 vliegt nog steeds, zijn natuurlijk wel laatste versies die nu nog vliegen,

maar in feite is dat ze nog steeds vliegen. Ondertussen hebben ze overigens, dan wil ik ook nog eens iets over zeggen,

de B1, en nu bouwen ze, schijnen ze aan een B2 te werken, ja, kijk, als je maar zo'n traditie hebt,

dan wil je steeds om de zoveel jaar een nieuwe, net als met auto's, terwijl je af moet vragen hoe zin

vol dat eigenlijk precies is, want dat zijn wel dingen die ontzettend duur zijn. Aan de andere kant, als je een beetje oog hebt voor technische dingen, dan zijn die, dan is een van de heel weinige segelingen van de oorlog, is dat de oorlog dwingt om zulke fantastische vliegtuigen te bouwen, eigenlijk. Maar ik geef toe dat het wel een heel zwak argument is om die techniek van die dingen te waarderen. Misschien moeten we ook eens iets besteden, misschien moeten we sowieso iets, een keertje besteden aan, rare vliegtuigen na de Tweede Wereldoorlog. Noem maar eens één. Nou, die B1-bomberwerpen, dat soort vliegende vleugel is dat. Die B2 is waarschijnlijk nog veel spectaculair dat ze zijn. Nog interessanter is dat de Duitsers eigenlijk, ja, hij moet, eigenlijk is een van de argumenten van Paul Kennedy, is dat de democratische landen dat die creatieve waren en dat die engineers in staat hebben gesteld om haar oplossingen te verzinnen, om een B9, een B29 te bouwen, om die nieuwe revolutionaire vliegtuigskreepen te bouwen en zovoort. Wat is natuurlijk die combi waarmee ze in feite Japan op een, ja, ik wil gaan zeggen, simpele manier, maar in feite is het toch logistiek in alle opzichten simpele dan alle andere oplossingen waren, terwijl ze door die Pacific heen naar de Marianne, om dan te slot de Japan te gaan bombarderen. En met idee natuurlijk daarna, via Okinawa, Japan zelf aan te pakken, maar zover is het niet gekomen, omdat de feiten dat bombarderen leidt tot de capitulatie van Japan op 15 augustus, 45 na de twee atombommen, die ook naar hun doel gebracht zijn door een B29. Die begreep ik, met name die eerste, de Inora G, die ook moeite had om op passende wijzen los te komen van de grond. Dat klinkt een beetje gek, maar oké, laten we daar ook ooit maar eens aandacht aan besteden. Als mensen het interessant vinden, natuurlijk. Ja, ik vind het fascinerend. Je hebt ook prachtige vliegtuigmuseum, ja, natuurlijk, waar je die dingen ook nog eens kunt gaan bekijken. Ja, dat was eigenlijk het verhaal over Japan. Japan is op een, ja, laat ik het toch op de slot iets zeggen, dat ik soms heb kijken, kennen die besteed heel veel aandacht aan die creativiteit van die engineers for victory. En mijn idee terecht, die kregen inderdaad de ruimte, vaak kon ze aan het moeite om ze de ruimte te geven, maar met name de shirts voor hem, natuurlijk, had het total en zelf al een fantastische idee, dus die was ook geneigd om de engineers for victory de ruimte te bieden. En Amerika kom, Amerika kom eigenlijk alles, je bloed, als die zaken helemaal draaien, dan blijkt het natuurlijk dat die feiten vergelijken met de Verenigde Staten, de bondenatie van dat moment in de wereld, waarschijnlijk waren de Verenigde Staten. En eigenlijk waren er geen van de andere landen, waren ook maar in de verste verte, productietechnisch en technisch technisch een partij voor de Verenigde Staten. Voor de Verenigde Staten was gewoon een totaal andere categorie, daar kwam het op neer. En natuurlijk, ja, systematisch onderschap door de ambitieuze tegenstanders, Italië, Duitsland en Japan. Die dachten, we kunnen wel winnen, maar het zie je ook in die tweede wereld, want in de tweede wereldwolle bestaat eigenlijk twee stukken, namelijk de eerste twee jaar. Niet staan succesen voor de asmogendheden, denken die Duitse pransen en visies. Denk aan die enorme Japanse veroveringen, niet waar in Azië. Ik ben al vergeten, dus bij de Japanse hadden die Japanse duikboot, ja, die hadden ze helemaal verkeerd gebruikt. Hadden de Amerikanen duikboot, ja, die hadden ze veel grotere duikbooten dan in Europa te doen gebruikelijk was, en die hebben die Amerikanen juist heel effectief gebruikt, want de Japanse hebben ook veel te laat begrepen dat ze

hun olietankers en dat soort van dingen moesten beschermen tegen de aanvallen door duikboot of door vliegtuigen. Maar je moet natuurlijk kijken, in Nederlandse Indie is alleen veroverd vanwege de olie. Die olie moest wel natuurlijk van Nederlandse Indie naar Japan gevaren worden en die tankers, die werden in onvoldoende mate beschermd door de Japanse. Met de duikbooten. Ja. Wat deed de Japanse dan met de duikbooten? Nou, deel ze hadden ze hele grote duikbooten, ook wel het werden misbruikt als vrachtschip, omdat ze die bezettingen van al die eilanden in de pacific moesten bevoren hadden en dat werd steeds moeilijker, naarmate de Amerikanen succesvol en waren boven

het water op de vlak. Ging dat praktisch goed dan, want je hebt beperkte opslagmogelijkheid op zo'n duikboot?

Ja, waren hele grote duikbooten. Sommige van las ik tot mijn verbazing waren een soort van onderzees vliegdekschip eigenlijk. Dat ken ik als ze boven de zee, gewoon normaal voeren, dan kon je ze gebruiken als vliegdekschip. Maar hoe dan ook, ze werden slecht gebruikt. Maar nog even

terug naar, het tweede wereldwoord bestaat steeds uit twee stukken, namelijk het stuk dat de afsmogendheden in het offensief zijn. Enorme successen boeken en natuurlijk ja, de tegenstanders, toch al hier nog niet de zaken op orde hebben, de industrie draait nog niet, ze weten nog niet hoe ze bepaalde problemen moeten aanpakken of oplossen en dan zie je dat kantelpunt in de tweede wereldwoord, die dus uit twee stukken bestaat, één stuk van louter winds van de afsmogendheden

en dan komen de geallieerden, die komen op stoom, letterlijk en figuurlijk en dan is het eigenlijk met de afsmogendheden nou vrij snel afgelopen. Daar komt de tijd op neer. Denk maar aan de wanneer begint die Amerikaanse aanval in de Pacific te draaien, dat is vanaf het begin van 3, zeg maar, nee, in de loop van 43, nou ja, het is in een half jaar is het klaar, dan komt het eigenlijk in grote trek op neer. En dat zie je steeds in de tweede wereldwoord nog een fase van offensief van de afsmogendheden en dan een fase van dat de geallieerden echt serieus bezig gaan en dan is het eigenlijk ook vrij snel klaar. Je kunt zeggen dat, en voor de even afgezien van Italië, wat sowieso een beetje het knusje van dit gezelschap was, en dat is natuurlijk al in 43 een maanden afgelopen, maar zowel de Duitsers als de Japaners hebben hun tegenstander schromelijk

overschat en bleken op het moment dat de geallieerden op stoom waren gekomen, ja, aan ernstige overstrecth

te leiden, feiten veel te veel, veel te groot stuk taart te hebben afgesneden en dat eigenlijk niet op tijd naar binnen te kunnen werken, daar komt het eigenlijk op neer. Uiteindelijk was de tweede wereldwoord nog mensinsies voor de afsmogendheden een voorkomen kansloos conflict. En hoeveel heeft

Japan in hun strategie nog rekelling gehouden met hun lichter? Ze zijn natuurlijk een eiland, hebben ze dat nog laten meespelen in hun strategie? Ja, wat de Japaners hebben natuurlijk, ja, kijk dat Japan van het verloren was natuurlijk al, al ruimschoots duidelijk, ja, zeg maar rustig vanaf ja, wisseling 44, 45, ze hebben natuurlijk veel te lang volgehouden, dat kwam ook omdat de Amerikaanse, de Japanse militairen niet van opgeven wisten, die wisten, die wilden liever vechten en ondergaan dan, dan kapituleren, ja, dat is natuurlijk allemaal een betrekkelijk stom. Zelf dat ik voor Duitsland, Duitsland had de horen verloren, nou ja, kunnen we het ook nog eens over hebben,

maar eigenlijk had Duitsland de horen verloren vanaf december 41. Voorbeeld is toch op Tesla, waar ze ook nog lang hebben doorgevochten? Ja, maar dat is van een krankzinnigheid, maar goed, dat zijn hele, hele klein schalige operaties natuurlijk. Je kunt altijd op plekken waar de tegenstander en niet eerst of niet aangedacht heeft, kun je nog, kun je nog heel aan in leuke succesboeken in principe, ja, maar ondanks alle engineers en, en de ongelooflijke creativiteit en inventiviteit die, die hoge prezen moet worden, die zeker ook, ook in het geval van, van de Pacific en, en tot eigenlijk een hele passabele en razendsnelle oplossing heeft geleid, want anders zou het misschien langer hebben, want het duurt, moet je echt zeggen, dat zodra de productiemachine draait, dat de asmogendheden geen enkele kans meer hadden. Ook als we helemaal niet echt creatief waren geweest dan nog, dat misschien wat langer kunnen duren, oké, maar de verhoudingen zijn zo scheef op een goed moment, dat, dus dan kom ik weer terug op de boekhouden waar we ze wonen, als je dat nog herinnert, ja, want die meneer O'Brien die echt zegt, ja, kun je te lang over lullen, kun je te kort over lullen, maar in feite is, is de aardig wel weggeproduceerd, dat die slangen kunnen duren, dat dat misschien iets korter kunnen duren, het was fijn dat die engineers hebben van die lolle hooplossingen bedachten, maar het was altijd, de asmogendheden hadden altijd verloren, maar daar kun je nog wel de vraag stellen, had Duitsland kunnen winnen, wanneer dan en hoe dan, dan moeten we daar een keer over speculeren. Dat heb je alles gedaan? Heb ik alles gedaan? Ja, je hebt alles gezegd, had Duitsland kunnen winnen en toen heb je ook het jaartal genoemd waarin dat dan dat moet plaatsvinden. Ja, eigenlijk, de enige mogelijkheid die ik zie is dat Duitsland meteen na de Franse nederlaag van 1940, dat is natuurlijk een huisare stukje eerste klas, dat is in drie weken feiten Frankrijk, daar is iets langer gevolgd, maar na drie weken was dat duidelijk hoe het zou gaan aflopen. Toen hadden ze meteen moeten zeggen, nou, god, dat is ongelooflijk, dat is meer dan we ooit gedacht hadden, en dan hadden ze een hele sympathieke, fijne vrede moeten voorstellen, waar iedereen van zegt, god, hoe is het mogelijk, dat is na deze overwinning toch zo fijne vrede, maar het kwestie was, daar ging het Hitler helemaal niet om, het ging Hitler om zijn achterlijke imperiale ambities, ten koste van de sovietuin, dus in die zin was het nooit een reële mogelijkheid, er was niemand daarbereid om in de zomer van 40 eens aan tafel te gaan zitten, en te zeggen, nou, ik vind het wel goed zo, maar verder zie ik geen mogelijkheden voor Hitler om, en zeker voor de Japan of niet. Dit was dus het hoofdstuk Japan, wat is het volgende hoofdstuk wat we gaan bespreken? Het volgende hoofdstuk is gaat over bombarderen in Europa, omdat ze eigenlijk dachten dat dat bombarderen dat ze dat heel goed konden en dat ze heel precies konden mikken, en al die dingen bleken, dat bleek niet samen van te kloppen, en zo is dan, en bovendien die bomberwerpers bleken enorm kwetsbaar te zijn als ze bij dagen opereren en ook nogal kwetsbaar als ze bij nachten opereren, dus wat was de oplossing om die bomberwerpers meer nog meer veilig te laten bombarderen en terugkeren, en zo is dan wie dacht dat ze goed konden bombarderen de amerikanen of en de engelsen en de engelsen, je hebt geen idee hoe moeilijk goed bombarderen is, nee, je denkt gaat daar boven vliegen, trekt het luik open, baf, boppen van naar beneden, zo werkt dat helemaal niet. Oké, vragen over dit onderwerp zijn van hart welkom kun je achterlaten in de whatsapp groep van deze podcast, link je naar die whatsapp

groep

vind je in de beschrijving onder deze podcast, en daar staat nu ook de video waarin Maarten zijn afscheid bij de slimmste mens aankondigd, checken dus via de link in de show notes.

Ja, dat is van een krankzinnigheid. Ik heb laatst gelezen wat de Erpel eraan verdient en wat de Chinezen eraan verdienen en dan moet je toch ook als Chinees denken we doen iets fout, dit moet op korte termijn, moet dit veranderd worden, want dit is een hele onrechtvaardige zaak en dat is het ook in allerlei opzicht. Maarten over de geschiedenis van China. Wat zich voltrekt in China en India en andere Aziatische landen is niet meer dan een onderdeel van datzelfde enorme proces wat ooit begonnen is tussen 1690 en 1750. Download het luisterboek via de link in de show notes.

In Delft wordt op dit moment in alle stilte gewerkt aan de nieuwste revolutie, de kwantumrevolutie. Na AI wordt dat een baanbreken model dat de wereld voor goed gaat veranderen.

In de podcast C Level hoor je er nu alles over. De link naar de aflevering staat in de show notes.